

Ese de doa ori intr'o
luna, adeca in 1 si 15
dupa c. v. in formatu
de o cola si 1/2.

Atâtu manuscrip-
tele câtu si banii de
prenumeratiune sê se
adreseze la redapti-
une, localulu acestei-a:
Strat'a postei vechie nr.
1. etagiulu 1. nr. 96.

AUROR'A ROMANA.

Foia beletristica.

Pretiuulu de prenu-
meratiune pentru pro-
vinciile austriace: la
anu: 5 fl. la 1/2 de anu
2 fl. 50 cr.; pentru
Romania si straineta-
te la anu 6 fl. 20 cr., la
1/2 de anu 3 fl. 10 cr.
v. a. — Prenumerati-
une la trei lune nu se
primesce.

Anulu I. 1863.

Nr. 11.

Pest'a 1/13. Iuniu.

Libertatea.

Prin fam'a sunatôre,
Prin fapte mari portata,
O stea stralucitôre
La populi se aretã;
Sê fie ori Dreptatea
Ce cresce cu aventu?
Sêu este Libertatea
Cu farmeculu ei santu?
O virgina frumôsa,
Robusta, eroina,
Ce pôrta luminôsa
O stema de regina;
Si bratlu-i e 'narmare
La-alu popoliloru doru,
Cum sôrele e mare
Candu sparge greulu noru!
Si lacrima si sange
Ea pôrta pe cununa;
O mama care plange
Si bronzulu care tuna; —
Èr' armele-i, stindarde,
Unesce popoli frati; —
Tiranii mi ti-i arde
Cu focu; — de ea calcati!..
Acêst'a-i Libertate,
Cu fama, cu ardôre!
D'in tieri, ce ea strabate
La noi veni-va ôre? —
Va trece ôre Istru
La noi a triumfã?
Carpatii pana'n Nistru
Voescè a visitã?..

Precum seninu e ceriulu
Candu plôr'a incetêza,
D'in aburi curcubeulu
S'arêta, scinteieza,
Si-atinta ori si care
Unu sôre lucitoru;
Sê scape de la feare
Toti popoliu au doru...

Itali'a ferbinte
Pe ea, pe ea imbratia,
Stindarde stralucinde
De glorie i da vietia;
La Gali, si l' Albionulu
Suntu ochii atintiti:
Sperantia are omulu
Si popoli asupriti.

D'in Occidentu lucesce
A dîlei mari dreptate,
Si sunetulu ej cresce
Si dice: Libertate!!
Voi popoli, cu 'nfratire
Ve dati imbratisiari,
Lasati a neunire!
Fugiti de resbunari!

Ungaria, da man'a
Cu popoli de credintia,
Te lasa de betran'a
Stravechi'a ta dorintia;
Conchist'a n'are vietia
La popoli astadi mari;
Trecutulu ne invetia
Uniti câ suntemu tari!...

Italia frumósa ! —
 Elada, brava fiica ! —
 Te fa ér' gloriósa
 Ca Rom'a cea antica !
 Cu fam'a anticítâti
 Sê buciumi pan' la ceriu
 Triumfulu Libertâti
 Ce popoliu lu ceru.

Si-atunci o ! Romania !
 La sórtea ta gandesce !
 Trecutu si tirania
 Mi-ti fulgera, gonesce. —
 Moldov'a cu a ta sora,
 Si cele ce perdú,
 Saluta-o aurora ;
 Suridi, fii mare tu !!

Latina ginte mare
 De lauri cununata !
 Candu sórele resare,
 Candu nóptea-e alungata,

Romanii mi-ti aduna
 Si fa unu corpu d'in ei,
 Precum aduna o muma
 Pe puii mititei ;

Sê cante Libertatea
 Si demni a fi de tine,
 Sê cante ei dreptatea
 Si-alu popoliloru bine ;
 Sê buciume, sê cante
 Scaparea tuturoru,
 Ferice sê avente
 In falnicu viitoru !!

Prin fapte mari, Unire,
 Ca nav'a sê plutésca
 In und'a de marire,
 Ca-o fama stramosiésca ;
 Câ scutulu loru potere
 L'alu navei cursu va fi ; —
 Trecutul de dorere
 Ca valuri va branci !..

A. Pelimonu.

BCU Cluj / Cluj University Library Cluj

Mirele nefericitu.

(Novela istorica.)

Solenitatea nuntei se terminà in 15. Ianuariu 1706 pe la 11 óre sér'a ; toti óspetii se retrasera de la curtea Paharnicului Balasiu si numai Brancovenu, Domnulu Romaniei, mai remase cu famili'a si suit'a sa. Domnitoriulu se ocupá in fericirea, ce o simtiá vedindu pe fiulu seu Constantinu casetoritu cu un'a d'in cele mai nobile fice romane a Moldaviei, cu unu altu planu totu de acea natura. Elu a cugetatu mai multu tempu despre planulu acestu-a si nu aveá nici nóptea linisce deplina, câ-ci desteptandu-se se cufundá de nou in cugete, cari i rapiau somnulu si nu po-teá dormi óre întregi.

Noptea de 15. Ianuariu trecù, sórele abia se ivi pe ceriu respandindu radiele sale aurie pre melusiei de neua, cari se pareau ca o multime de stele, si betranulu domnu Brancoveanu se pre-amblá prin gradina cufundatu in melancolia si cugete, ce se vedeau a lu preocupá fórte tare. Tempulu erá inaintatu si Domnulu plecà sê dejune, se întórse in sa dupa vre-o câte-va minute éra si se preamblá candu pe o carare, candu pe alt'a si in urma visità laculu celu rotundu, acuma inghiatiatu. Tener'a pareche, insocita de boeri teneri si sierbitori, inca veni la lacu sê se sanieze si betranulu cu placere se uitá la petrecerea loru incantandu-lu multu fericirea lui Constantinu si a miresei lui, precum si vialitatea teneriloru boeri. Acuma esí d'in gradina, se duse in chili'a sa si aci aruncandu-se pe o sofa incepù sê cetésca o epistola, candu de

odata oservà, câ Raducanulu, fiulu seu alu treilea, trece pe langa feréstra, lu chiamà in launtru sî Raducanulu intrandu in chilia sarutà man'a veneratului parinte, carele, dupa ce i dîse sê siéda, incepù :

„Fiule, tare asiu dorí sê-mi implinescu detorintiele de parinte cu fiecare d'între voi, asiu dorí inca pana traescu sê ve vedu pe toti fericiti, ca sê potu lasá liniscitu lumea acést'a sciendu, câ amu facutu ceea, ce ca parinte eramu detoriu sê facu pentru voi. Scii, fetulu meu, câ casetori'a face o epoca in viéti'a omului sî de acea m'amu cugetatu de multu sî despre tine. Ti punu deci mai nainte intrebarea, câ voesci sê te insori?“

„Voescu, parintele meu,“ respunse Raducanulu.

„Apoi cugetu, câ ar.fí bine sê ceru pentru tine man'a Mariórei, ficei Domnului Cantimiru sî sê facemu logodirea inca pana nu ne departamu de aici. Voiu sê vorbeseu sî sê me svatuescu sî cu boerii, voiu sê me intielegu mai de aprópe cu marele spatariu (ministru) Cantacuzenulu Constantinu, pe care lu amu avutu totudeuna ca pe unu tata sî nu ca pe unchiu. Elu mi s'a aretatu celu mai credintiosu sî mai plecatu precum mie, asia sî casei mele. Elu ni voesce nóa binele sî voi devue sê-lu onoratí; elu e acelu-a barbatu unicu, carui-a i-amu impartitu tóte cugetele sî secretele mele si elu totudeuna mi-a fostu cu verb'a sî cu fapt'a intru ajutoriu. Vomu vorbí despre acést'a sî la prandiu, unde va fí de fatia sî comisulu Radu sî spatariulu Stefanu, pe carii i amu ca pe nisce frati. Acestu-a, Raducane, e planulu meu si cugetu, câ asia va sê fia bine, dómn'a inca e bucurósa sî nu devue lasata oca siunea acést'a.“

Discursulu curge sî devine totu mai placutu sî interesantu, Domnulu vor-

besce lui Raducanu despre folosulu legaturei acestei-a cu famili'a lui Antiochu Cantemiru, cu care erá mai nainte inimicu de mórte. Ei inca discureau, candu se dede semnulu de mersu la prandiu sî Raducanulu facandu-si reverinti'a esí.

Toti, cari erau chiamati la més'a Domnului asteptau sosirea lui sî a Domnei; ací erá paharniculu cu ai sei, ací erá tenerulu Constantinu cu amat'a sa sotia, ací erá Raducanulu, de care ni e verb'a, toti i asteptau in salonulu, unde erá gatita mes'a. Domnulu insocitu de Domn'a vine sî ocupa locu in fruntea mesei, ceia-l-alti se postara in locurile loru destinate. Bucuri'a sî desfetarea se poteá cetí pe fati'a fiecarui-a, dara mai vertosu Domnulu Brancovénu erá voiosu sî se petreceà escelintu. Acuma incepura discursurile sî mai alesu Marele Spatariu Constantinu Cantacuzenulu erá fórté aptivu; elu cunosceá pré bine natur'a Domnului, scieá a se acomodá in tóte impregiurarile spre placerea lui, elu erá in stare a-i participá superarea, bucuri'a, necasulu sî placerile lui si asia increderea, ce o aveá Domnulu in elu se intariá totu mai tare. Se radicara toaste in sanetatea Domnului, a teneriloru casetoriti, pe urma Brancovénulu luà o pusetiune seriósa, se cugetà afundu sî dîse, câ are sê li spuna unu planu, care voesce sê lu duca in deplinire pana se afla inca aici. Toti ascultau cu atentiune sî erau curiosi, ce planu sê li descopere Domnulu, care tientá ochii spre Spatariulu Constantinu, ca cum mai alesu lui, ca celui mai incrediutu, ar voi sê-i vorbésca sî incepù :

„Amu statu óre candu reu cu Domnulu Cantemiru sî cu famili'a lui, insa acele tempuri au trecutu sî astadi ne potemu laudá de o amicétia durabila, precum sê si dee Ddieu. Sciti, câ traptatulu de amicétia lu-amu inchiatu mai

de unadî cu tramisulu și cumnatulu lui, Lupulu Bogdanu.*) Eu voiu, ca amicéti'a acést'a sê fia mai strinsa, mai tare sî voiu sê o sigilezu cu sigilulu sacru alu cumnatiei. Eu voiu sê ceru pe Mariór'a, fiic'a Domnului Cantemiru, de sotia lui Raducanu sî speru, câ elu numi va respinge cererea. Acést'a e doriea mea sê me incuscrescu cu Cantemiru.“ „Bravo,“ strigara cu totii sî betranulu Cantacuzenu fû celu d'întâiu, carele radicà pocalulu sî inchinà in sanetatea lui Raducanu gratulandulu de mire; urâri urmara d'in tôte partile sî Raducanulu multiamîá tuturorua.

Dómn'a Mari'a, mam'a lui Raducanu oservà in bucuri'a, ce toti o manifestau pentru planulu astu bine nemeritu, o miscare in Spatariulu Cantacuzenu candu Domnulu pronuntîa cuvintele, câ voesce sê cêra pe princes'a Mariór'a de sotia fiului seu; ea vedeá, câ o sagéta a strapunsu ânim'a caruntului Spatariu, carele in sa se scieá fatiarí sî se aretá mai voiosu sî intielesu cu Domnulu Brancovénu; d'in candu in candu simtierile d'in launtru lu predominiau sî atunci se confundá in cugete. Dómn'a sioptí lui Brancovénu la ureche: „Vorbele DTale au facutu sensatiune mare in Spatariulu Cantacuzenu, eu tare me temu, câ acestua e uun omu, care sépa pe d'in ascunsu, ca sê surpe cas'a sî domni'a D. Tale.“

Domnulu erá mai gata a crede ori ce in lume, decâtu a presupune asia ce-va despre incrediutulu seu sî de acea adaose cu tonu innaltu: „Mane vomu face, unchiule Constantine, unu revasiu, in care sê petîmu de la Domnulu Cantemiru pe Mariór'a.“

„Da, mane Mari'a Ta, potemu face sî a lu sî tramite.“

„Asia vomu si face, câ-ci tempulu de a ne întórce acasa ne grabesce.“

„Sê se faca, Mari'a Ta,“ strigara toti ospetii, „sê se faca. — Sê traesca mirele Raducanu,“ resuná d'in gur'a tuturoru.

Astufelu se fini prandiulu; Domnulu sî Dómn'a esfra d'in salonu sî toti se departara.

Dupa amédiu se facù o excursiune pompósa, la care a luat parte mai tóta famili'a Domnului, nainte erá tener'a pareche insocita de curtenii paharnicului, dupa aceea urmà Raducanu, fiitoriulu mire in alta trasura sî in fine betranulu principe cu dómn'a sa, findu insociti de multi boeri sî dorobanti imbracati toti in vestuminte serbatoresci.

Petrecerea acést'a durà trei óre, dupa aceea se reintorsera indereptu totu in acea ordine.

In diu'a urmatória Marele Spatariu intrà la Domnulu Brancovénu, ca sê primésca revasiulu, de care se vorbise ieri. Revasiulu erá scrisu de man'a principelui, carele lu dede lui Cantacuzenu spre a lu duce insocitu findu de Stefanu Cantacuzenu in manele Domuului Cantemiru.

Principele Cantemiru primí cu mare bucuria tramisii lui Brancovénu, i onorà iu gradulu celu mai mare sî li dechiarà, câ in scurtu tempu va respunde la revasiulu primitu, sî asia ambii Cantacuzeni se reintórsera in Romani'a aducandu acea veste imbucuratóre sî doriea Domnului se considerá de realizata.

A treia di dupa reintórccrea Cantacuzeniloru sosi sî respunsulu, care lu aduse Marele Spatariu alu Moldaviei, Danu Nitia, carele fû tramisu d'in partea Domnului Cantemiru sî la nunt'a tenerului principe Constantinu. In respunsu Cantemiru apromite principelui Raducanu man'a Mariórei desemnandu

*) Acést'a s'a intemplatu in 9. Iuliu 1705 in tempulu domnirei a dóue a lui Cantemiru. Eng. Fotino.

diu'a logodirei pe 24. Ianuariu, diu'a cuviósei Cseniei.

Betranulu Domnu strapusu in unu stadiu nou alu bucuriei si fericirei incarca cu daruri pe Spatariulu Danu Nitia si lu tracta cu cea mai mare onore. In toate dilele petreceri si desfetari, gratularile adresate principelui Raducanu nu mai aveau capetu, toti lu felicitau si i poftiau dile senine; elu insu-si nu si-ar fi potutu esprime aceea, ce simtia in acestu minutu.

Se ne intorcemu de la principele teneru, carele astepta diu'a de 24. Ianuariu ca acea di, carea i deschide paradisulu pamentescu si se mergemu la curtea Domnului Cantemiru, ca se vedemu pregatirile cele minunate, salonele cele decorate, se vedemu frumseti'a si gal'a curteniloru, cari voru se intimpine pe Domnulu Brancovenu si pe tenerulu mire.

Fruktasii si boerii tiei prime-scu ospetii in curtea domnesca, insu-si principele Cantemiru insocitu de domn'a sa esa spre intimpinarea ospetiloru innalti. Acuma trasurele se indreptara catra catedrala, unde Metropolitanulu asistatu de mai multi Episcopi si Archimandriti dede teneriloru principi binecuventarea preutiésca, anelele se schimbata intre salvele tunuriloru si cantari de „multi ani“ si asia logodirea era plinita.

Dupa terminarea actului acestui solenu si santu toti, cei ce erau de fatia, petrecura intre musica si urari pe logoditii pana in curtea Domnului Cantemiru. Lacrime de bucuria curgeau pe fetiele ambiloru parinti, cari laudau provedinti'a dieésca imbratísiandu-se acuma dupa atate tempestati si inimicéti'a, ce a esistatu intre ei, nu numai ca amici impacati, ci ca doue familie incuscite; nici unulu nu-si potea esprime simtiemintele sale, ca-ci in anim'a

fiecarui-a se lupta trecutul cu bucuri'a presenta.

Dupa ceremoniele indatinate la astufeliu de ocazioni se inchia contractulu de casetoria si betranulu Brancovenu cu domn'a sa se reintorsera acasa lasandu pe mirele Raducanu se petreca catu-va tempu in apropierea Mariórei.

Eca momintele cele dulci, orele cele placute in vietia a unui omu, éca tempulu fericirii, care fiecare june, fiecare juna si-lu doresce. O vietia noua se incepú acuma pentru Raducanu, fericirea insu-si deschise Mariórei bratiéle sale. Numai acelu-a ar poté descrie simtiemintele teneriloru acestoru-a potentu se folosi de numele celu dulce de mire si mirésa, carele a gustatu din acelu pocalu alu placeriloru, numai acelu-a, carele a intratu prin usia cea infrumsetiata cu flori din paradisulu vietiei trecatórie, in sa si unulu ca acelu-a ar devú se aibe celu mai eminentu talentu poeticu, ca se ni pota dá o icóna via despre fericirea acésti'a. Cu toate in sa se ni facemu si noi o idea despre foculu amurului sinceru si innocentu, ce ar poté se escite in unu june o fintia cu fatia nobila si delicata, gura proportionata, ochi negri ca doue mure de cele mai frumóse, sprincene asemenea negre, buze rosie, trupu innaltu si subtirelu, cari insusiri o facu atatu de placuta, incatu se pare a fi o zinisióra, carea acuma sa desuitu din Olimpu, unu angerasiu tramisu din ceriu spre a indulci si ferici vietia a unui june. Asemenea calitati, ce infrumsetiau anim'a nobila a Mariórei, erau in stare de a face pe unu june teneru, rumenu la fatia cu ochi negri si infocati, precum era Raducanulu, se cugete, ca e in léganulu fericirii, incungiuratu de cele mai sublime placeri, ce potu se fia pe acestu pamentu peccatosu.

Tempulu trecea acuma pentru fiinda pareche cu multu mai repede, de-

câtu pana ací, dñele erau numai óre sî órele minute. D'in fericirea loru deplina nu lipsiá nimicu alta decâtu acelu actu solenu sî santu alu cununieí, ce prin amorulu imprumutatu impreuna âni-mele, cugetele sî simtierile duoru teneri, cari de acuma nainte totu aceea voru cugetá, totá aceea voru simtí. Insa acestu tempu, in care erá sê se implinésca acestu actu doritu nu erá inca detiermuru, pentru-câ principele domnitoriu se aflá in astufelu de impregiurâri, încâtu nu poteá sê determine tempulu nuntei.

Sê lasâmu acuma pe mirele Raducanu in bratiile miresei, incantatu de vorbele ei cele dulci, sê-lu lasâmu neconturbatu in petrecerea sa parendu-i-se, câ tóta natur'a i sioptesce, câ elu e fiulu fericirii sî sê ne întórcemu in Romani'a sî sê vedemu cate-va pasage d'in portarea acelu-a, cari erau in tóte dñele la curtea Domnului Brancovénu sî in cari elu se incredeá mai tare, ca sê ni potemu esplicá cele urmatórie.

* * *

Pe candu Constantinu Brancovénu se desfetá cu famili'a sa la nunt'a fiului seu Constantinu sî la logodirea lui Raducanu, pe atunci tunurile peste Carparti inca resunau, in sa nu de parade ori bucuria, cí amenintiau mórte sî perire, torenti de sange curgeau d'in cei ce au cadiutu viptim'a luptei, arm'a sî foculu predá sî devastá totu ce i steteá nainte. — Rakotzi, Voivodulu Ardélului portá resboiu in contra lui Iosifu I., imperatulu Germaniei.

Domnulu Romaniei întorcandu-se acasa aflá capital'a tiei cercetata de ciurma. Multe sute de ómeni betrani sî teneri, barbati, mueri, boeri sî cersítori cadiura viptim'a acestui morbu infimatoriu sî lipitosu. Domnulu Brancovénu se retrase cu famili'a sa, ca sê incun-

giure pericolulu, la castelulu seu d'in Tergvovisce. Abia in 5 Martiu 1707 s'a potutu întórcce in palatulu seu la Bucuresci.

Mirele Raducanu, pe care lu-amu lasatu in giurulu Mariórei sî angerului seu iubitu, vediendu câ tempulu cununieí nu se póte otári d'in caus'a nelinisciriloru esterne se întórcce pe câtu-va tempu in cerculu familiei sale spre a urgí determinarea dñei dorite. „Voiu merge, angerulu meu,“ dñse elu intr'o dî dupa amédiu preamblandu-se prin coridoru cu mire's'a frumósa, „voiu merge, câ-ci vedu, câ impregiurarile amana diu'a, ce sê-mi dee corón'a fericirii. Foculu resbelului infricosiatu arde in giurulu tiei nóstre sî nordulu tremura de sabi'a celoru doi barbati renumiti, de alui Carolu XII. sî Petru I., tiarului muscalescu. Voiu merge acasa, seump'a mea, câ-ci patri'a póte sê céra ajutoriulu meu sî atunci sê iéu arm'a in mana sî sê me luptu alaturea cu bunulu meu parinte sî cu boerii tiei pentru aperia ei. De cum-va in sa vomu fí in línisce voiu staruí ca câtu mai curendu sê se defiga diu'a, carea o dorescu d'in ânima sî carea me va face pe deplinu fericitu.“

„Sum fericita langa bratiulu teu,“ dñse Mariór'a, „dara mai fericita voiu fí atunci, candu acestu bratiu si va fí culesu lauri pe campulu luptei pentru patria sî natiune. Voiu fí mai fericita, déca diu'a, in carea vomu merge la altariu, va fí totuodata diu'a, in carea voru triumfá barbati bravi, cari se voru luptá cu eroismu pentru natiunea romana, pentru aceste tieri mancate sî sgudiute de straini, pentru acestu pamentu binecuventatu, pe care sabi'a turcésca si-a aflatu stadiulu resbunârii sî joculu furiei sale, voiu fí mai fericita, candu acea dî va fí diu'a eliberârii acestoru dóue tieri surori, in cari paganii

prin crudîmea loru infernala si-au scaldatu manele in sange crestinescu sî romanu, éra altii si-au afluat cuibulu, unde tiesu machinatiuni in contra domniloru sî boeriloru bravi ai tiei si in contra gintei romane.“ La aceste cuvinte Mariór'a erá fórte misicata sî ochii ei frumosi sî lucitori se umplura de lacrime.

Abia trecù unu minutu dupa scen'a acést'a misicativa sî orologiulu suná ór'a trei, trasur'a erá gata sî Raducanu incuragiatu de cuvintele miresei sale pronuntiate cu atâtu-a curagiu, ce caracteriséza o ânima adevératu romana se întórse catra Mariór'a sî adencu petrunsu contemplandu-o cu o cautatura amorósa i díse: „O sarutare, Marióra, sî adio pana la revedere.“

„Adio, Raducane, Ddiu te pórté in pace; spune acasa salutarile sî inchiatiunile mele. Adio, Raducane. . .“ díse ea a dóu'a óra, in sa acuma lacrimelile in inundara genele negre sî ca doi torenti curgeau pe fati'a ei alba sî frumoasa sî in fine si plecà capulu pe peptulu lui Raducanu. Ea stete unu tempu nemisicata pe peptulu lui sî se pareá, cá si-a perdutu tóte simtîrile sî cá viét'ia ei deodata s'a terminatu. Raducanu vedindu o misicare atâtu de mare in iubit'a sa mirésa o strinse cu amóre la peptulu seu, in fine i díse: „Aibi curagiulu, ce te caracterizeza, ângerulu meu, fii Romana ca totudeuna.“ Cuvintele aste desteptara pe Mariór'a sî radicandu-si capulu de pe peptulu lui adaose: „Adio, Raducane, spre revedere.“ O sarutare puse capetu acestui deliru sî Mariór'a merse in salonu, éra Raducanu se urcà in trasura si porni spre castelulu de la Tergovisce, unde erá tóta famili'a Domnului Brancovénu.

* * *

Domnulu Brancovénu s'a întorsu la Bucuresci in 5. Martiu. Candu a ajunsu

acasa primi de la Sultanulu mandatu, ca d'impreuna cu Antiochu Cantemiru sê plece sub conducerea lui Iusuf, Pasi'a de la Baba sî sê intarésca cetatea Bender. Domnulu, dupa ce a tramisu tóte cele debuintióse pentru intarirea cetâtii, murari, bardasi, mai multe mii de lucratori sî unu numeru insemnatu de care, plecà si elu in 6. Aprile, se întórse in sa dupa unu tempu scurtu in dereptu, câ-ci pe cale inca a capetatu de la Sultanulu insciintiare sê se întórca acasa si asia in 3. Maiu a intratu éra in Bucuresci.

(Va urmá.)

La o copila romana.

Pana unde auriulu sóre
Luminéza, nu e flóre,
Ca si tine de frumoasa,
Ca si tine gratiósa.

Trupusiorulu teu subtfire,
Plinu de gratii, de rapire;
Pe-a ta fatia beleora
Crepa bland'a aurora.

Perulu netedu de metasa,
Candu pe sinu-ti dalbu se lasa,
Par' cá nóptea se intinde
Spre colinele dorminde.

Suavu suride-a ta guritia,
Buzele-ti suntu de pomitia,
Ochii tei ca dóue stele
Pe-orizonulu vietiei mele.

Peptulu teu e o gradina,
Cu dulci floricele plina;
Ce-su aceste flori zimbinde?!
Totu atâte simtieminte!

Cea mai scumpa florióra
In rotunda-ti gradinióra,
E amorea natiunala, —
Cresce-o, cresce-o gintei tale!

Vien'a.

Iustinu Popfii.

Fét'a boerului.

(Novela de Mauritiu Jokai.)

Alisandru Chiriachi aveá celu mai frumosu palatu in tóta Romani'a; siese fetiori si o unica féta frumósá faceau famili'a lui.

Elu erá unulu d' intre acei boeri, cari in anulu 1825 au portatu cea mai sangerósá lupta in contra Turciloru. Acolo a fostu elu cu Iordache in lupt'a ultima si s'a luptatu cu curagiu si neintreruptu innaintea manastirii. Fratele lui a fostu acelu a, pe care Iordache lu-a edatu Turciloru, candu asti d'in urma au luat cu asaltu manastirea de la Dragusieni. Turcii sub acestu nume lu-au deculatu, au espusu capulu lui trei díle si trei nopti naintea seraiulu, ca se-lu póta vedé totu insulu. Se afla intre remasítiele familiare a le lui Alisandru Chiriachi capulu acestu-a, pe care lu-a rescumperatu elu insu-si de la pasi'a Sansund cu atátu-a auru, cátu a fostu capulu de greu.

Candu tóte bataliele au incetatu, candu Iordache s'a retrasu in loculu seu de refugiu, candu Ipsylanti fú prinsu si candu domniá era pace in tíera, atunci boerulu nostru betranu, Alisandru Chiriachi, si-a ascunsu sabi'a sub capetaniu si a spusu sotiei sale, carea acuma era in primaver'a vietiei: „Eu acuma me culcu, si voiú se dormu. — Nopte buna libertate, grecésca, nópte buna gloria moldovenésca si tíera romanésca, nopte buna lume! Pe mine nime se nu me destepte d'in somnu pana atunci, pana candu nu va sosi o deminétiá mai frumósá, cá eu dormu, nu vedu, nu audu nimicu.“

Ce a spusu, de acea s'a si tienutu, cá-ci de acuma viéti'a lui erá unu somnu eternu. Elu petreceá cea mai mare parte a dílei si diendu intinsu pe sofa; a lasatu lumea si a facerile ei in pace, nu cetia vre-odata gazete, nu mergeá la nime si nicairi, nu mai portá grija de averea sa, cá-ci tóta díu'a siedeá culcatu intru-unu locu si unic'a variatiune in viéti'a lui monotóna erá, cá d'in candu in candu se intorceá de pe o lature pe alt'a.

Aveá mare norocu in jun'a sa sotia, carea erá forte diliginte si de candu a dísu elu lumei adio portá grija de tóta economi'a; ea ará, semená, se suadiá cu lucratorii, ea radicá edificie nóue, cá ci de pe partea barbatului tóta curtea o ar fi potutu mutá cine-va d'in locu si a radicá alt'a in loculu ei. De crescerea copiiloru, cari d'in di in di se desvoltau, totu ea se ingrijia. O féta si siese fetiori, unulu mai

frumosu, decátu altulu. Mam'a loru i invetiá cele bune si frumóse, ea li dedeá lectiuni in limbe straine si sciintie, ea invetiá fét'a musica, a cóse si in tóte cele devuintióse pentru casa. Parintele loru de tóte aceste-a nu aveá grija; dupa amédu chiamá fetorii sei la sine, scoteá sabi'a de sub capetaniu, o dedeá celui mai mare si lu invetiá cum devue se o intórca. In fine faceau toti siese acést'a, si care poteá mai indelungatu tempu intórce sabi'a, acelu-a erá discipulu mai bunu si capetá de regula ca premiu unu leu.

De câte ori puneá sabi'a sub capetaniu totudeuna li spunea, cá acést'a a fostu in atáte batalie, cá pe cine si cum a taiatu, cine pórtá si acuma semnele, ce le-a capetatu de sabi'a lui, scirbirile sabiei de care lupte i aducu aminte.

Acést'a erá tóta desfetarea si ocuparea lui, cá-ci boerulu betranu nu dedeá alte semne de viétiá si cunoscutii lui nu mai intrebau, cá „mai traesce betranulu Chiriachi,“ ci numai cá „mai dórme betranulu Chiriachi?“

Intr' o dí de véra fetorii lui intrara in chili'a parintelui cu fetiele ridiende de bucuria, nu precum li erá datin'a pana acuma tristi si posomoriti.

„Buna deminéti'a tata! — Deminétiá fericita si frumósá e adi in Moldavi'a si tíer'a romanésca. Ostirile tiarului au trecutu preste fluviulu Prutu, imperatulu crestiniloru vine cu óste mare si cu tunuri se puna capetu imperatiei Turciloru si se cobóra lun'a de pe biserica santei Sofie si se implante in verfulu ei crucea cea santa. Destépta-te dara acuma, cauta-ti sabi'a cea in atáte-a lupte invingatória, cauta stindardulu sfasiatu de gloria, cá deminéti'a dorita a sositu!“

La cuvintele aste betranulu Alisandru sari odata d'in patu, riuri de lacrimi de bucuria curgeau d'in ochii lui, sabi'a luciá in man'a lui si radicandu-si ochii la ceriu si plecá genunchii si intoná lui Ddieu multiamire, cá a sositu díu'a acea, in care mortii d'in morminte invia.

Trei díle si trei nopti suná tambur'a si cobs'a in palatulu boerului, usi'a erá deschisa la fericitu si nefericitu, vinulu curgeá ca riuri de sange. Nest'a, fiic'a lui siedeá langa elu si cantá cantece glorióse, in cari erau descrise faptele eroiloru de demultu. Ventulu leganá

stindardulu sfasiat in luptele gloriose, ce era implantatu in ferestr'a palatului, junii frumosi veniau se se inscrie in ostea santa si Nest'a tenera si frumoasa li puneá pe peptu si in cusima o cruce de arama, care semnu va se-i indemne in lupt'a venitória, ca fiecare se se lupte cu curagiu si eroismu pentru sant'a libertate.

Betranulu Chiriachi era asia de fericitu, incatu se simtia, ca inteneresce; elu a dormitu 29 de ani si in acestu tempu a visatu totu aceea, ca de ar poté lua mai odata parte la acea lupta, carea va se elibere pe Romanii si se-i facea era domni in vechiul lor pamentu stramosiescu, precum au fostu odata sub Marele Besarabu.

Fetiorii s'au nascutu in siru frumosu, celu mai mare era de 25 de ani, era ceia-l-alti fiecare cate cu unu anu mai teneru; celu mai micu era Peru, carele numerá numai 18 ani, era mai pe urma s'a nascutu Nest'a, carea acuma era de 16 ani.

„Pecatu, ca nu e si acest'a fetioru,“ dicea adese-ori betranulu boeru, „de sar afla vre-unu barbatu, cu care se si pota imparti simtierile animei! Natur'a inca a retacitu la copii mei doi d'in urma, pentru-ca Peru a fostu se fie feta si Nest'a fetioru. O, de ar fi asia.“

Fet'a era totudeuna asia de voioasa, sprincena, naltutia, de statura eroica, bruneta, cu trasuri orientali, prin cari abia acuma a strabatutu rosiet'a junetiei, ea si portá capulu cu fal'a unui fetioru, ochii ei negri schinteiau curagiu, era in misicarea sprinceneloru zacea ce-va impunetoriu, ce ar fi potutu face maretu pe ori si ce june si candu adese puneá d'in gluma cusim'a lui Peru in capu, atunci nime nu ar fi cugetatu, ca ea nu e fetioru, d'in contra ar fi crediutu pe Peru de feta, ca-ci elu aveá fatia asia blanda si privire melancolica, incatu nime nu l' ar fi tienutu de frate cu fetiorii lui Chiriachii.

Si ce e adeveru, nu e minciuna, Nest'a pusica mai bine, decatu Peru, in sa cestu d'in urma paicepea mai bine art'a muziceii, decatu soru-sa, ce era d'in contra ar devui se fia. Betranulu Chiriachi nu se potea d'in destulu mira de evenimentulu acestu strordinariu si mirarea lui o spuneá elu si naintea altoru-a.

Peru cu Nest'a se iubiau ferbinte inca d'in prunci'a loru frageda, ei impartiau bucuria si intristare si deca in anii mai crudi parintele ori mam'a loru pedesia pe unulu d'in

ei, pentru ca a gresitu ce-va, atunci amendoi erau partasi la pedepsa, precum si la bucuria cea d'in urma si mai dulce. Inca ca prunci mici Peru numia pe Nest'a totudeuna „nevestuti'a mea“ si vorbia cu ea ca despre unu lucru securu, ca deca va fi elu odata mare nu va lua pe nime in lume alt'a de muere, decatu pe Nest'a frumoasa. Dupa ce in sa a crescutu mare a vediutu, ca asia ce-va nu e cu potintia si asia sarutarile si imbratisariile erau acuma mai rare, nu se uitau cu orele intregi unulu la altulu, precum faceau mai nainte, afara deca Nest'a doria acest'a, in sa si atunci ea devuia se-lu caute, se-lu imbratisieze, ea devuia se depuna pe buzele lui nectarulu celu dulce a guritiei ei frumoase si elu si atuncia se tragea d'innaintea sarutariloru dicandu, ca asia ce-va nu se cuvine, la cari cuvinte Nest'a saltá de bucuria..... Numirea de „nevestuti'a mea“ in sa a remasu si acuma.....

„E deminetia frumoasa, fiii mei!“ dise betranulu siedindu in societatea mai multoru-a cu fiii sei la mesa incarcata cu vinu si intr'adeveru a si fostu o di frumoasa, ca ei s'au pusu ieri sera la mesa si diorile deminetiei totu langa mesa i afla. „Se reversa diu'a, in sa cine scie spre ce bine ori reu se va santfi, cine scie, ce lucru ne astepta astadi pe noi. Se incepemu catu mai de graba si se-lu finimu catu mai curendu, ca cu atatu-a e mai bine.“

Ochii juniloru luciau la cuvintele aste si fiecare si spuneá aceea, ce adeseori a visatu. „Eu voi fi calaretii,“ dise Ionu fiulu celu mai betranu alu lui Alisandru, „ca-ci calaretiiu fuge ca ventulu si spahii fugu d'innaintea lui. Unu calaretiiu ajunge doi pedestrasi.“

„Eu voi fi lancerii,“ continua fratele seu Pavelu, „lancea e arm'a cea mai buna, ea strabate prin scutu si se mesura cu sabia si baionetu.“

„Eu me voi lupta numai pedestru,“ dise indatu Alisandru, „pedestrasiu decudu lupt'a, ei se potu lupta si sub murii Bizantiului, si potu mai curendu plantá stindardulu pe murii ocupati, pana ce calaretii se uita numai d'in departare. Eu tienu cu pedestrasiu.“

„Aste tote suntu glume,“ dise Leu luandu firulu vorbirii de la fratii sei, „tunulu e domnulu celu mai mare in batalia, naintea tunului se inchina pedestrasiu si calaretiiu, scutu si coifu, n' ajunge curagiiu nimicu in contra tunului; eu voi fi tunariu. Voi toti veti dormi inca atunci, candu bombele mele sburatorie voru nimicu lun'a de pe bisericile nostre derimandu orasiulu inimiciloru.“

„Eu voi conduce óste libera,” dîse Euti-
miu, „voi amblá cu ea pe campurile inimi-
loru sî voi incungiurá óstea lor, ca vulturulu,
ce se lasa pe prad'a sa; voi prinde si voi
ucide santinelele, ca sê nu scóle trup'a lor
d'in somnu.“

Cuvintele aceste a juniloru fórte tare i-au
placutu N e s t e i sî ea cugetá in sine, toti voru
fi bravi sî eroi vestiti, fiecare si va incununá
numele cù glori'a nemuririi, ei voru ca-
stigá României libertate sî buna-
stare. La unu coltiu alu mesei siedeá Perulu
sî ascultá cuvintele confratiloru sei, Ddieu scie
insa unde sborá cugetulu lui.

„Dara tu Perule,” dîse betranulu, „tu, ce
vei sê faci in batalia ?“

Tenerulu sî radicá ochii, suspiná sî res-
punde: „Mie mi-ar placé, déca glontiulu d'in-
tâiu s'ar opri in ánim'a mea !“

Respunsulu lui Peru intristá tóta socie-
tatea; unii d'in eroii teneri priviau in pocalele
cu vinu cugetandu, cá vinulu rosii nu póte fi
deodata sî sangele lor propriu.

„Ei! ce ve intristati,” dîse boerulu be-
tranu, „copilulu acestu-a nu e nascutu de fe-
tioru, vina N e s t a drag'a mea, ie-ti tambur'a
sî incuragéza pe tenerii acesti; in ánim'a ta
este sufletu fetiorescu. Fii incuragatoriulu,
candu altii se voru luptá. Tu, fiule, in sa su-
spina pana ce altii si serbescu glori'a.“

N e s t ' a strinse in ascunsu man'a lui
Peru sî aruncá ochii pe elu, fara sê o fie ve-
diutu cine-va, pe urma luandu in mana tam-
bur'a auria, a cárei cordi tremurande acom-
paniau cantarea ei, i intrebá:

„Voiti sê ascultati istori'a Ileanei ?“

„Sê audimú, sê audimú !“ strigara tenerii
sî fiecare si goliá pocalulu, ca cu atátu mai
mare atentiune sê asculte sî pe urma radie-
mandu-si fruntea de mana si dederá perulu la
o parte, ca mai bine sê auda.

N e s t ' a frumósa mai cautá odata in ochii
lui P e r u, ca sî candu ar fi voitu sê dicá: de
acea cantu eu acuma cantulu acestu-a, pen-
tru-cá tie d'între tóte acestu-a ti mai place, sî
incepú:

„La reșhoiu odata trei eroi plecara,
Unu erou, ce pórtá coron'a magiara,
Altulu Ioanu voda, celu faimosu osténu,
Sî alu treia Draculu, prince moldovénu. —
Toti trei de acasa la drumu candu plecara
De la-ai lor adio, remasu bunu luara;
Câ-ci nu scie nime, ce s'a intemplá
Sî la-ai loru acasa ori s'oru interná ?
Câ-ci nu pléca densii la inmormintare,
Séu dupa mirésa, la o desfetare,
Ci s'au dusu cu óste gata a mori,
Pe pagani a-i bate, sî a-i inimici.“

„Dieului potinte, dieului pre amare,
Nu-i fii spre placere acést'a lucrare,
Câ toti trei odata pace au joratu
Sî-arm'a 'nvingatoria 'n teca au bagatu,
Sî-acum joramentulu tustrei l' au calcatu.“

„Dara dieulu mare, dieulu prea potinte,
Vre ca sê-i opréscá de-a merge nainte,
Sî-a misicatu pamentulu prin cutremuru mare
Candu fugiau ca ventulu, — dar nu fii in stare
Cutremurulu groznicu a-i impedeare;
Er' a dou'a óra dumnedieulu mare
Li stricase drumulu prin o inundare; —
Dara reesira toti prin innotare; —
La aceste dieulu prin poterea-i mare
Li tramise 'n urma o minune 'n cale; —
O fetitia mandra, gingasica flóre,
Bela, rumeneóra, ce ca zin'a-ti pare,
A esitu nainte brnilor in cale.“ . . .

„Ilenuti'a bela inte s' aruncá,
Sî cu d'alb'a-i mana fréulu apucá.
Cu inspaimentare la eroi priviá
Sî rogandu-i dulce astufelu li graiá:

„Dulcele meu tata sî tu rege 'n nalte,
Ve rogu sê nu mergeti cam-va mai departe;
E blastemu pe tíera, unde ati placatu
Sî pe acelu nume ce va inarmatu;
Deci lasati in pace loculu blastematu,
Câ-ci in visu dieimea tóte mi-aretatu;
Amu vediutu in visu-mi trista visiune
De infricosiare, spaima sî minune;
Mii de oseminate p' unu campu sangeratu
Amu vediutu; cátu fórte m'amu infioratu;
Amu vediutu pe rege mortu sî fara capu, —
Capulu lui pe stéguri Turcii lu-au 'ntiepatu. —
Capulu tristu suride cu inspaimentare,
Chiar' cum ridi acuma, o tu rege mare.“

„Regele de Unguru incepú a ride,
Era Draculu Voda de necasu s'aprinde,
Sî machnitulu Ilenei astufelu i raspunde:
— O nefericita, drumulu ce ni-opresci,
Sî ca sî o mama nóa ni vorbesci,
Care-si teme fórte scumpu-si copilasii
Ca sê nu-lu ucida pe elu vre-unu vrajmasiiu ?!
Pe noi nici cutremuru nu ne-a impedeatu,
La riulu celu mare noi nici cátu n'amu statu,
Dar' acuma plansulu unei copilandare
Vre se nu ne lase pe noi mai departe ! . . .
Taci tu Ilenutia, du-te 'n cetu acasa,
Te-apuca sî lucra, tórce, tiese, cósá,
Sî nu plange draga aici inzadaru,
Nu-mi face, Iléna, trainlu meu amar.
Du-te acasa-Iléna, du-te tu in pace,
Tempu putienu va trece sî noi ne-omu întórce,
Sî iti vomu aduce, dieu, margaritare,
Sê le puni in péru-ti in di de serbare,
Pe rumen'a-ti fatia casta sarutare,
Ca sê n' o albésca nici o frica mare.“

„Dulcele ei tata candu asia grai,
Ilenuti'a mandra cu totulu rosii,
Dar' luandu curagiulu aste ea rosti:
— Frica de bataia nicicandu n'amu avutu,
De sî in vietia mai multu-amu vediutu;
Nici de pocniture, ce tunuri dedeau,
Nici de arme crunte, ce pepturi frangeau;
Nu fugu eu de sange, ce curge peréu,
Pe voi, dulce tata, pe voi ve tamu eu,

Sî-anii astui june teneru, frumosielu,
 Că in batalia nu potu fi cu elu,
 Sê oprescu eu arm'a, ce-a veni sburandu
 Capulu lui sê lu franga, sê-lu bage 'n mormentu,
 Cu aceste bratie, sî 'n mine-a-o-opri,
 Pentru elu, sê veda, câ seiu a mori."

„Bravii pe Ilean'a de mana-o luara,
 Cu ea d'impreuna la resboiu plecara ; —
 Regele celu teneru i-a dîsu cu surisu :
 Romancutia bela, drumulu ti-e deschisu,
 Ti-e deschisu la lupta sê vini tu cu noi,
 Sê vedi ostea brava, lupta de eroi. — —
 Tener'a fetitia dulce surideá,
 Bucuria mare pe fatia-i ardeá."

Ací intrerupse N e s t ' a cantarea frumoáa,
 ca sî candu tonulu i-ar' fi negatu continuarea
 sî numai córdede tamburei vibrau, ca unu su-
 spinu doiosu.

„Mai departe, mai departe!“ strigara
 toti d'in tóte partile.

Nest'a aruncá ochii la P e r u, ca sî candu
 ar fi vrutu sê-lu întrebe : „sê mai cantu?“ Sî
 numai dupa ce amendoi schimbara o cautatura
 amorósa continuá mai departe :

„Innainte merge ostea romanésca,
 Fatia cu ea vine arm'a turcésca ;
 Ca doi nori gigantici ele s'an lovitu,
 Dar' napoi nici un'a unu pasiu n'a pasitu . . .
 A campului flore, ce-atunci inforiá
 De-a Turciloru sange tara se rosia."

„Sî atunci Sultanulu, unu osmanu betranu,
 — Barb'a lui cea lunga se 'ntindeá pe sinu, —
 Cu-ochii plini de lacrimi la ceriu a privitu,
 Sî cu machitiune astufelu a graitu :
 — Uita-te potinte la cei, ce-au joratu,
 Sî-acum joramentulu éra l'au calcatu ;
 Prapadesce, dómne, de esci Dumnedieu
 Pe cei ce se jóca cu numele teu !"

„Sî candu elu vrajmasii astufelu blastemá,
 D'in óstea contraria típetu s' audia :
 E 'n periculu mare regele magiaru,
 Elu se lupta cranceanu, dar' totu inzadaru ;

Mic'a sa ostire s'a imprastiatu,
 Arm'a turcésca lu-a incungiuratu ;
 Ilenuti'a brava se lupta cu elu,
 Ca o dina mandra, angerasiu d'in ceriu ;
 — Ti-amu spusu tie rege sê nu vini la lupta,
 Că-ci ti affi mörtea, — anim'a ti-e crunta ;
 Mörtea ne astépta 'n crud'a batalia, —
 Fie-ti mörtea dulce, precum mi-e sî mie ! . . .
 Aste ea le díse sî atunci mori,
 Sufetulu ei fragedu catra ceriu porni ; —
 Prin arm'a-acea, care Ilean'a peri,
 Prin aceea arma regele mori"

„Capetele dóue in Bizantiu le-au disu,
 La seraiu afara spre vediutu le-au pusu ;
 Trei nopti sî trei díle afara au statu,
 Pe ele multime mare le-a-admiratu."

„In diori, deminéti'a, o multime mare
 Veniá, ca sê veda capete barbare,
 Le affa întörse dandu-si sarutári
 Cu recile-si buze sî 'ntonandu cantári.
 Er' pe campu afara 'n érb'a sangerata,
 Dóue reci cadavre zacu langa o-l-alta,
 Peptu la peptu calcate se imbratísieza,
 Ventulu linu ca dorulu preste-ele ófteza"

„Ce minnatu de frumoáa e cantarea
 acést'a," díse o parte d'íntre óspeti.

„Urita cantare, nu e pentru o dí ca sî
 astadi," dísera altii, între cari erá sî betra-
 nulu Chiariachi cu fetiorii sei, afara de P e r u,
 carele taceá, insa tacerea lui a fostu pentru
 Nest'a celu mai bunu respunsu.

„Nu ni devue nóa astadi cantári asia
 triste," díse Chiriachi. „Astadi amu radicatu
 tricolorulu romanu spre eliberarea patriei de
 sub jugulu turcescu, astadi ni canta tu despre
 Georgiu Castriota sî despre Thermopyleia nu
 despre Varna sî capete taiate !"

Sî indata incepura tenerii óspeti unu
 cantu mai vesulu sî desfetatoriu sî preste o
 óra se uitara cu totulu de Ilean'a sî de cape-
 tele mortiloru, ce se sarutau . . .

(Va urmá.)

Cununa de noutâti.

(!) In numerulu 9. alu fóiei nóstre
 au remasu d'íntre dómnele, cari au sur-
 prinsu pe Dlu Baritiu cu portufoliulu
 de atâte-ori amintitu, numele Dómnei
 Rozali'a Papp nascuta Dragán sî a Drei
 Mari'a Dragán. Noi amu voitú sê indrep-
 tâmu erórea acést'a in numerulu trecutú,
 dara la cererea stimatei Dómnei Rozali'a
 Papp amu intrelasatu, acuma in sa fa-
 candu-se nisce vorbe, cari presupunu,
 câ noi (n' amu scí d'in ce cauza) cu voi'a
 amu fi lasatu numele Domnialoru afara,
 dechiarâmu constrinsi de necesitate, câ
 numele Domnialoru numai de aceea au
 remasu afara, fiindu câ, candú amu ve-
 diutu noi adres'a, stimatele surori nu
 erau subscribe, sî asia nici nu-amu po-
 tutu scí, câ subscrie-se-voru ori nu, cu

atâtu mai multu, câ nu erau tocmai întielese cu planulu de a tramite Dlu Baritiu unu portofoliu. Totudeodata ne rogâmu de Dlu Baritiu, ca in favórea adevêrului sê aibe bunetate ori a publicá numele dómneloru, cari au subscrisu adres'a, ori sê mangaie pe cale privata pe amintitele dóue surori, ca sê nu eugete, câ cine-va ar fí avutu vre-unu interesu, ca sê remana numele Domnialoru d'în adresa afara.

(!) Preutîmea romana d'în distrip-tulu cetâtii de pétra a presentatu Il. Sale, capitanului supremu de acolo, Dlu Sigismundu Pap unu pocalu fórte frumosu de argintu, pe care se afla inscriptiunea magiara (!) „in semnu de cointielegere si fratietate.“ Il. Sa a donatu pocalulu acestu-a bisericeii gr. r. d'în Siomcut'a Mare. — Ne mirâmu tare cum preutîmea romana, carea e chiamata de a aperá sî a protege limb'a poporului, a potutu presentá acuma in vér'a anului 1863 unui chefu romanu unu pocalu cu inscriptiune magiara, totudeodata ne mirâmu, cum Il. Sa a priimitu pocalulu acestu-a si lu-a donatu Santei biserice, undê seculi întregi ni va dá unu testimonium paupertatis. Confratii nostri de peste Carpati cauta sê se des-faca in biserica de strainismu sî noi nu destulu, câ avemu biserice si monuminte sante cu inscriptiuni serbesci, cí acuma virîmu in bisericelê nóstre sî limb'a magiara! Intru-adeveru departe amu ajunsu!

(!) Dlu Georgiu Baritiu a multiamitu tenerimii romane studióse la universitatea Pestei, carea lu-a gratulatu la diu'a-i onomastica sî totuodata la iubileulu aptivitâti sale de ani 25 pe campulu publicitâti romane, prin o

epistola, carea d'în angustimea locului uu o potemu reproduce.

(!) Reuniunea dómneloru romane d'în Lugosiu a tramisu la 10 teneri de la universitatea Pestei unu ajutoriu de 100 florini Primésca zelós'a reuniune, a carei membre la ori si ce ocaziune s'au aretatu. câ suntu demne de numele unei Corneliê, multiamirea nóstre si a natiunei. — Audîmu d'în funte securu, câ Reverendisimulu Domnu Ionu Papp, rectorulu seminariului romanu d'în Oradea Mare inca ar fí deschisu o cóla de subscriere pentru juristii lipsiti d'în Pest'a.

(!) Unu esemplu frumosu de imitatu ni da comitatulu cetâtii de balta d'în Ardélu, in care totu Romanulu economu e indetoratu sê contribue pentru ajuto-rirea ascultatoriloru de drepturi câte o mesura de grâu in natura. Asia comunitatea Sard, carea nu numera mai multu de 500 suflete de diferite natiunalitâti a contribuitu 58 de mesuri de grâu. In anulu acestu-a, dupa o ordinatiune fiecare proprietariu de oi deve sê dee laptele de pe dóue díle spre scopulu atinsu.

Literatura.

(!) A esítu de sub tipariu: **Manastirile díse Brancovenesci** de D. Cesar Bolliac. Ni cunoscuta neobosint'a Dlu autoru in privinti'a cestiunii manastiriloru si de acea cutezâmu a o recomandá onoratului publicu.

(!) Poesiele poetului nostru Grigorie M. Alessandrescu au esítu de sub tipariu. Pretiulu unui volumu mare este unu auru. Dlu Alessandrescu e destulu de cunoscutu naintea Romaniloru, încâtu operele sale sê nu mai aibe trebuintia de nici o recomandare sî credemu, câ toti Romanii amatori de literatur'a natiunala se voru grabí a-si procurá aceste scrieri.

Proprietariu, redaptoru respundietoriu si edatoriu: **IOANICHIU MICULESCU.**

 Mai avemu inca puçine esemplarie complete d'în inceputu.

Cu tipariulu lui: **EMERICU BARTALITS.**